

**mies
jolla on
naisen
sydän**

-
**Jussi
Lehtonen**
-

WSOY

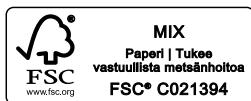
Jussi
Lehtonen

mies
jolla on
naisen
sydän

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JUSSI LEHTONEN JA WSOY 2024
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-50976-0
PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

ASUNTO

Mies hieroi omaa väsymystään itseensä. Ja masennusta ja rajattomuutta ja kaikkivoipaisuutta ja riittämättömyyttä. Asunnon suuret ikkunat olivat auki, ja niistä tuuli sisään. Valoa lensi tonneittain ja lehtiä ja silmuja ja juuria. Jäätä ja rapaa. Tässä maailmassa, rannikkokaupungissa, eteläisessä kantakaupungissa, vanhan sillan kupeessa, asunto keikkui ja oli putoamaisillaan. Kolme huonetta ja keittiö olivat irrota toisistaan, ja parvisänky rojahtaa kalliojyrkänteiden reunalta alas.

Ikkunoita oli suljettava, ja toiset avautuivat itsestään.

Miehen sydän oli naisen sydän. Lepattava.

Sinne mahtui liikaa kaikkea. Maailmassa kaikkea oli liikaa.

Jos jotain oli, oli aita, mies jolla on naisen sydän ajatteli, oli aita, meluvalli, kasematti, mannerlaatan reuna, oli jyrkänne.

Huiveissa, burkissa, kasvomaskeissa, suippolakeissa, kaikissa piispojen päähineissä on samanlainen sisäpinta,

hän ajatteli. Pehmustettu, vaaleanpunainen, lihaisa. On ihanaa pehmustaa itsensä ja kasvattaa paksu kerros kovaa elefantin nahkaa, joka suojaa kolhuilta.

Mies jolla on naisen sydän sulki asunnon oven ja kiiruhti korttelista toiseen. Vältellen katseita, kaikkia ystävällisiä ja ahneita ja luokseen kutsuvia. Hän pujotteli niiden lomitse ja kuljetti asiapapereitaan ja valmisruokiaan, asetteli kasvomaskin nenänsä ja suunsa eteen. Äkkiä äkkiä. Jotain jostain. Ja sitten takaisin asuntoon.

Asunnossa ei ollut verhoja. Sieltä oli näkymä toiseen asuntoon. Ja asunnon läpi näkyi toisen asunnon läpi.

Elämien helminauha, mies jolla on naisen sydän ajatteli. Jos pujottaa neulan ikkuna-aukosta toiseen.

Hän piteli omaa nahkaansa ja tunsi jo, kuinka neula kurssi häntä kokoon.

ASUNTO

Tämä oli minun huoneeni eli isän huone, mies jolla on naisen sydän sanoi Abdulille. Nyt se on sinun huoneesi.

Hän esitteli asuntoaan. Huoneesta näkyi käytävään ja toiseen huoneeseen.

Tuo oli tyttäreni huone, hän sanoi Abdulille. Minä asun nyt siellä.

Kun tytär oli muuttanut pois, hän oli päättänyt antaa vuokralle yhden asunnon kolmesta huoneesta. Ensin oli ollut Kasimir. Sitten Arto. Nyt vuokralaisena oli Abdul, ja hän oli täsmälleen saman ikäinen kuin hänen tyttärensä, 21-vuotias. Abdul oli tullut Suomeen Syyriasta alaikäisenä

turvapaikanhakijana ilman vanhempiaan. Hän muutti asuntoon keskellä pandemiaa, ja se oli nyt heidän yhteinen kotinsa.

Abdul livahti huoneeseensa nopeasti ja äänettömästi kuin jokin metsäneläin. Mies jolla on naisen sydän jäi eteiseen seisomaan.

Isän ja tyttären koti, hän muisteli. Se hankittiin, kun tytär tuli murrosikään. Piti olla erilliset huoneet. Isän piti saada omaa tilaa. Murrosikä kesti kuusi vuotta. Koko yläasteen ja koko lukion. Hän veti syvään henkeä. Lähes täysikokoinen ihminen, jota piti pidellä kiinni, ettei tämä vahingoittaisi itseään.

Tapan itseni, jos en saa mitä haluan, tytär oli joskus sanonut.

Hän nielaisi. Sydän muljahteli hänen rinnassaan. Hän kosketti ovenkarmin puista pintaa. Hän muisti, kuinka oli yrittänyt estää raivoavaa tytärtään menemästä ulos. Kuinka oli mennyt oven eteen seisomaan, kun tytär uhkaili. Ettei tämä juoksisi tappamaan itseään. Ettei tämä hyppäisi katolta.

Joka päivä hän oli joutunut piirtämään rajan. Tytärtään varten, mutta myös itseään.

Tuo on sinun alueesi, hän oli ilmentänyt tyttärelleen. Ja tämä on minun alueeni. Jokainen ihminen tarvitsee oman tilan.

Isän huoneessa oli nyt Abdul. Tyttären huoneessa oli mies jolla on naisen sydän. Hän kuunteli, miten Abdul liikkui huoneessaan. Jotain sieltä kuului. Mitä tämä mah-toi puuhata?

ASUNTO

Silloin asunto oli tuntunut ahtaalta. Vaikka tilaa oli paljon, kaksi isoa huonetta, niiden lisäksi yksi ihan pieni, sitten pitkä eteiskäytävä ja keittiö. Miehellä oli ahdasta, koska hän ei ollut mahtua omaan kotiinsa murrosikäisen tyttärensä kanssa. Pelisäännöt piti käydä läpi joka päivä. Ja koska hän ei ollut poliisi, hän oli esitysten tekijä, hän ei rakastanut rajoja eikä sääntöviidakkoa.

Siellä oli myös ihanaa, mies jolla on naisen sydän muis-teli. Oli ihanaa, kun tyttären kaverit tulivat ja menivät, niin kivoja nuoria ihmisiä. Oli ihanaa syödä yhdessä, joskus, kun kaksi tai kolme tai neljä ihmistä sattui yhteen. Oli ihanaa laittaa ruokia, ja tyttö söi niitä paljon, vaikka niissä oli aina jotain vikaa.

Ahdasta siellä oli, koska tyttären kanssa ovesta tuli sisään myös tyttären äiti. Usein aineettomassa muodossa kuin aave.

Nyt minä olen äiti, tytär oli sanonut. Mun päässä on nyt äidin ajatuksia, ja suustani tulee äidin sanoja, ja se johtuu siitä, että sä et suostu puhumaan äidin kanssa.

Mies ei ollut suostunut puhumaan tyttärensä äidin kanssa. Hänestä tuntui, ettei hänen sanoillaan ollut painoarvoa. Niitä ei kuultu. Niitä ei ymmärretty. Niitä ei kunnioitettu. Ne olivat epäsanvoja. Vaikeneminen sen sijaan oli teko, ja teko puhui puolestaan. Niin hän ajatteli. Niin mies jolla on naisen sydän muisti ajatelleensa. Muisto oli kuitenkin muodon, se oli sellainen muisto, jota ei voinut muistella. Siinä oli vain taistelu. Taistelu oli muiston sisältö. Se, että joka päivä oli pakko vetää raja. Joka päivä piti asettua maalitauluksi.

Muisto oli ahdistava. Mies jolla on naisen sydän tuns-
tarvitsevana lisää happea. Hän avasi ikkunan ja veti hen-
keä. Muistossa hän ei oikein erottanut heitä toisistaan,
tytärtä ja tämän äitiä. Muistossa molempia piti koko ajan
rajoittaa. Heiltä piti puolustautua. Muistossa hän ei erot-
tanut heitä toisistaan, mutta elämässä hän erotti heidät
toisistaan oikein hyvin. He kaikki kolme olivat kävelleet
ulos siitä muistosta.

ASUNTO

Raiskausjutun jälkeen asunto nilkutti entistä enemmän.
Se oli ylivalottunut, sen seinät kupruilivat.

Mies jolla on naisen sydän oli tullut kotiinsa. Avain ei
enää sopinut lukkoon. Oven ympärillä oli teippi, jossa
luki: Poliisin eristämä alue. Lukko oli vaihdettu. Poliisi
oli kuvannut jokaisen huoneen. Asunto oli muuttunut
toiseksi. Se oli muuttunut kulissiksi.

Tytöt pyysivät seksiä, Abdul oli sanonut. He lavastivat
rikoksen.

Olen tutkinut näitä 20 vuotta, poliisi oli sanonut, näitä
joskus on, väärää ilmoituksia, että ei tästä syytetä tule.

Juttu on nyt mennyt ohi, Abdul oli sanonut. En tiedä,
mihin voi luottaa.

Mutta asunto ei unohtanut, mies jolla on naisen sydän
ei unohtanut.

Hän oli nähnyt, miten ilta alkoi: tytöt hymyilivät, kau-
niit vaatteet, kauniit meikit, ujosti. Kaksi nuorta suoma-
laista naista ja kaksi nuorta syyrialaista miestä.

Ei tässä mitään hämminkiä ole, mies jolla on naisen sydän oli ajatellut. Kiva että Abdulilla on seuraa. Voin hyvin mennä yhdelle oluelle ja Nein luokse yöksi. Nei oli hänen kumppaninsa, hänen kolumbialainen poikaystävänsä, joka oli juuri tullut hänen elämäänsä.

Seuraavalla viikolla Abdul oli kertonut lisää: tytöt riisuivat meiltä housuja ja löivät Ramonia vyöllä ja kiusoitelivat.

Väkivaltaista: tytöt kokivat tulleen raiskatuiksi.

Väkivaltaista: poikia syytettiin seksuaalirikoksesta, jota he eivät omasta mielestään olleet tehneet.

Väkivaltaista: pojat suljettiin putkaan, he eivät tienneet miksi, kukaan ei sanonut, tai he eivät ymmärtäneet, heidän käskettiin riisuutua, ja poliisi kuvasi ihan kaiken.

Väkivaltaista: poliisin salamavalo oli rankaissut asunnon seiniä, peittoja, mattoja, kirjahyllyä, hedelmäkulhoa, pöydäkantta.

Myös häntä oli kuulusteltu, kämppäkaverin ja asunnon omistajan ominaisuudessa, ja poliisi oli kirjoittanut ylös hänen jokaisen sanansa.

Onko Abdulin huoneen ovesa lukko? Kuinka monta metriä on huoneiden välillä? Kuuluvatko äänet hänen huoneestaan sinun huoneeseesi? Minkä ikäisiä arvelisit naisten olleen?

Kävin kotona vain kääntymässä yhdeksän aikaan, mies jolla on naisen sydän oli vastannut, näin että heillä oli bileet, kaikki oli hyvin, kun lähdin. En ollut kotona yötä, hän toisteli, menin ystäväni luokse yöksi. Aamulla kysyin naapurilta, hän oli kuullut vain sateen äänen.

Sieltä tänne, täältä sinne, äänet, valo, ilman hiukkaset, tuoksumolekyylit.

Mies jolla on naisen sydän siivosi kammiotaan, umpitäyden pölypussin suuaukko puhalsi likaisen pilven, asunto huusi, kasvutarina, elämän jäljet, tytär oli kasvanut ja kasvanut, paisunut paisumistaan, ottanut kaiken tilan, räjähtänyt ulos, koonnut itsensä ja kävellyt omaan elämäänsä. Mies jolla on naisen sydän oli jäänyt yksin. Tyttären tilalle oli tullut kämppäkavereita. Kasimir, Arto, Abdul. Kaikki isän kämppäkaverit. Kaikki mielikuvitusolennot. Kaikki raiskaajia, tai sitten tuuli tuli asunnon nurkista läpi, ja seinien alta valui vettä, tai hyönteisten sylkeä.

ASUNTO

Raiskausjutun jälkeen mies jolla on naisen sydän kuunteli entistä tarkemmin. Ovi avautui ja sulkeutui taas. Abdul kulki hiljaa, lähes äänettömästi.

Onko kaikki hyvin? mies jolla on naisen sydän kysyi, kun kuuli oven käyvän. Tarvitsetko apua?

Hän istui nojatuolissa keittiön nurkassa.

Pitäisikö sinun soittaa psykologille?

Ei tarvitse, Abdul vastasi.

Mies jolla on naisen sydän istui nojatuolissa. Pandemian takia teatterit olivat sulkeneet ovensa. Hetken ihmeteltyään esitysten tekijät olivat tajunneet, että mitään ei voinut tehdä. Ei voinut näytellä eikä laulaa. Ei voinut ohjata eikä opettaa. Ei voinut ostaa lippuja eikä myydä niitä. Mitään ei voinut.

Pandemia kuritti kaikkia taiteilijoita, mutta niitä, joiden työ kurkotti suljettuihin laitoksiin, mies jolla on naisen sydän yhtenä heidän joukossaan, se kuritti vielä totaalisemmin. Suljetut laitokset olivat nyt monin kerroin suljetut. Palvelutalojen asukkaita tervehdittiin ikkunoiden läpi. Sairaaloihin päästettiin sisään vain hoitohenkilökuntaa ja vankiloihin vartijoita. Taiteilijoilla ei ollut niihin mitään asiaa.

Niinpä mies jolla on naisen sydän istui nojatuolissaan ja käytti aikaansa tulevan projektin suunnittelemiseen. Se olisi kansainvälinen.

Ei pandemia voi ikuisesti kestää, hän ajatteli.

Hän järjesti mannerten välisiä Teams-kokouksia.

Taiteen kieli on universaali, he linjasivat. Kysymys sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta ei tunne maiden välisiä rajoja.

Näine aatteineen hän istui nojatuolissa hänen ja Abdulin yhteisessä asunnossa.

En voi luottaa, en voi luottaa, Abdul toisteli, kun he vielä kerran puhuivat raiskausjutusta.

Sen jälkeen kaikki ei ollut kuten ennen, eikä mikään koskaan ole aivan kuten ennen.

2.

KARHUN JALKA

Yö oli ollut levoton ja uni katkonaista. Aamulla mies jolla on naisen sydän luki uutisia. Joesta löytynyt jalka olikin karhun, uutisessa sanottiin, ei ihmisen.

Mies jolla on naisen sydän muisteli. Lapsena hän oli mennyt saman joen rantaan Mammansa kanssa. Äitiä kutsuttiin hänen perheessään Mammaksi. He löysivät joesta jalokiven. Se oli ihastuttava. He olivat yhdessä, hän ja Mamma. Oli ihanaa löytää jalokivi.

Mies jolla on naisen sydän muisti, että olisi aina halunnut olla Mamman kanssa kahden, mutta se ei ollut mahdollista. Perheessä oli monta lasta, eikä Mammalta kovin usein herunut henkilökohtaista laatuaikaa jokaiselle.

Mies jolla on naisen sydän muisteli, miten hänen vanhempansa olivat riidelleet. Miten Mamma itki. Silloin kaikki lapset olivat Mamman puolella. Isä oli väärässä, Mamma oikeassa. Näin kaikki lapset tunsivat sydämissään, jotka paisuivat tulipalloiksi, kun Mamma itki. Mamman itku sytytti sydämet tuleen. Aivan kuten Mamman ihastus

sai puut kasvamaan ja puhkeamaan kukkaan ja mansikat kypsymään ahon laitaan. Mamman ahdistus taas muuttii taivaan pimeäksi ja äärettömäksi avaruudeksi. Hurmos ja alakulo seurasivat toisiaan kuin aallot meressä, jossa he kesäisin pulikoivat. Ei ollut rajaa Mamman ja oman kokemuksen välillä. Lapset imivät Mamman tunnetta kuin mehua pullostasta. Sitä mies jolla on naisen sydän ei kuitenkaan muistanut. Että olisi imenyt Mamman tunnetta. Mutta niin hän nyt supatti itselleen. Kaikki sisarukset imivät mamman tunnetta.

Hän katseli ulos ikkunasta. Sisäpihalla lippalakkipäinen mies työnsi yhtä aikaa kahta jäteastiaa ulos porttikongistasta. Hän meni takaisin vuoteeseensa. Hän ajatteli Mammaa. Miten oli tuottanut tälle pettymyksen.

Minä tuotin pettymyksen, hän supatti omaan korvaansa, veti täkkiä ylleen ja painoi kasvonsa tyynyä vasten. Olin Mamman rakas poika silloin, kun en vielä ollut se, mikä todella olen. Lapsena kelpasin, niin hän asian muisti, kun olin muodoton, kun olin vailla omaa identiteettiä.

Hän nousi vuoteestaan ja puki vaatteita ylleen. Lapsen pehmeys oli enää epämääräinen aavistus hänen keski-ikäisellä ihollaan. Aikuiseksi tultuaan hän oli muuttunut monimutkaiseksi ja kulmikkaaksi esineeksi. Sellaiseksi, joka ei solju eikä solahda, ei kuulu oikean joukko-opin piiriin. Sellaiseksi, jota Mamma ei ollut enää osannut käsitellä. Eikä kukaan muukaan, edes hän itse.

Seksuaalinen suuntautuminen, väärä ura, isäksi tuleminen ilman avioliittoa. Sellaiset asiat eivät solahda. Eivät solahtaneet.

Pettymys, hän ajatteli ja muisteli, miten paljon oli yrittänyt piilottaa, pyöristää, loiventaa, olla kuin ei olisikaan, toiseuttaa itseään, vihata, tuhota, käännähtää vastakohdakseen. Miten hän olikaan kääntynyt.

Enää se ei häntä oikeastaan häirinnyt. Hän oli nyt keski-ikäinen. Mitä keski-ikäisemmäksi hän tuli, sitä selvemmin kulmat työntyivät esiin. Hän eli monikulmion elämäänsä, milloin mikäkin kulma edellä. Nytkin hän puki vaatteitaan sujuvasti. Normaaleja, ihan tyylikkäitä, oikeastaan aika huomaamattomia vaatteita, jotka solahativat hänen ylleen kaikesta kulmikuudesta huolimatta.

Hyvää elämää, aika porvarillista, mies jolla on naisen sydän sanoi itselleen.

Murrosiässä, vain parikymmentä vuotta sitten, melko hiljattain, kaikki oli ollut ihan toisin. Silloin hän oli ajatellut olevansa antimateriaa. Juuri silloin hän ensimmäisen kerran muuttui kulmikkaaksi.

He asuivat tiilitalossa. Talossa oli sähkölämmitys. Termostaatit naksuivat. Hän oli vähän irti joka raajasta, ja selkäranka oli katkeilevia oksia. Perheaterialla tarjottiin hänen lihaansa, mies jolla on naisen sydän muisteli. Hän hymyili ääneen.

Sisarusparvessa kaikki olivat olleet samaa. Hän ja hänen siskonsa, viisi tyttöä. Kaikki olivat lapsia, sekä tytöt että hän. Ja lapset ovat ihan ok. Lapset ovat suloisia. Lapset ovat sitä, mitä heidän vanhempansa haluavat heidän olevan, mies jolla on naisen sydän ajatteli. Mutta murrosiässä pitää muuttua mieheksi tai naiseksi. Tai piti, silloin kun mies jolla on naisen sydän oli murrosikäinen. Silloin piti olla joko tai.

Olin vääränlainen, hän supatti omaan korvaansa ja hymyili kierosti.

Rikoin perheidyllin, hän sanoi ja tunsi, miten sylkeä erittyi hänen suuhunsa. Olin itse pahuus.

Ja yhdyntä. Häntä kammotti ajatus penetraatiosta, oli aina kammottanut. Miten väkivaltaista. Nytkin puukot työntyivät häneen, kun hän sitä ajatteli. Pilkottu tarina. Sinun on oltava se. Sinusta tehdään se. Sinuun tullaan, ja sinä tulet, ja sitten sinä olet. Hän ei halunnut olla se. Mutta hän halusi kokeilla. Ehkä hän sitten tuntisi olevansa.

Mies jolla on naisen sydän puki vaatteita ylleen. Hän ei hymyillyt enää. Hän astui ulos huoneestaan ja kuulosteli, oliko Abdul jo herännyt. Ei ollut. Hän meni keittiöön.

Yö oli ollut levoton ja herääminen raju kokemus. Ei kuitenkaan millään tapaa yhtä raju kuin nukahtaminen edellisenä iltana. Siitä ei tullut mitään. Koko pitkän yön mies jolla on naisen sydän oli ollut välitilassa. Aamulla välitila oli napsahtanut poikki kuin joesta löytynyt karhun jalka. Siitä oli pehmeät anturat leikattu irti ja turkki nyljetty.

Mies jolla on naisen sydän oli täysin hereillä. Hän selasi uutisia. Karhun jalka on kuin ihmisen, kun sen kuorii, uutisessa sanottiin.

3.

ASUNTO

Pieni asunto oli korkealla kalliolla kantakaupungissa, suuren sillan vieressä, siellä missä kaupunki kurkottaa mereen, katukuiluista lentää hiekotushiekkaa meren jälle, ja yön äänet hukkuvat merenselän aaltoihin. Siellä missä rantatie on uoma meren ja maan rajalla ja autojen virta nakertaa tuota elävää viivaa. Asuntoon rantatie kantautui vain etäisenä huminana. Asunto oli suojassa, se oli korttelin sisäpuolella, sen ikkunoista näkyi katukuilu ja toiselta puolelta sisäpiha. Asunto oli kaupungin katolla mutta suojassa.

Niinä vuosina tytär kipaisi usein huomaamatta vinttiin, avasi kattoluukun ja nousi tikapuita pitkin peltikatolle. Sieltä avautui huima näkymä kaupungin yli. Tytär veti keuhkoihinsa kaupungin ilmaa, kuunteli liikenteen hurinaa ja raitiovaunujen kiljahduksia ja väisteli lokkeja, jotka kaartelivat hänen päänsä yllä. Ehkä hän katsoi tähtiä yötaivaalla tai kuuta pakkasyönä. Mies ei tiennyt, että hänen lapsensa oli siellä, korkealla katolla, kaltevalla pinnalla. Hän sai

kuulla siitä vasta jälkeenpäin. Jos hän olisi tiennyt, hän olisi huolestunut. Hänen silmäteränsä, hänen ainoa lapsensa. Lasta piti suojella. Teiniä piti suojella. Piti olla turvallinen.

Mies jolla on naisen sydän avasi ikkunat, laittoi sanomalehden ikkunan väliin. Onneksi asuntoon sai läpivedon. Ilma syöksyi rymisten sisään seitsemännen kerroksen ikkunoista ja asunnon toiselta puolelta ulos. Hän tarvitsi paljon ilmaa ympärilleen ja hänen viherkasvinsa myös, ne viihtyivät paremmin, kun asunnossa oli viileää, ne sitoivat rantatien hiiltä ja vapauttivat ihanaa happea. Myös talvella asunnossa kävi kova veto. Vaikka ikkunat olivat visusti kiinni, tuuli ujelsi sisään niiden raoista. Asunnon yläpuolella oli kylmä vintti, ja myrskysäällä tuuli huusi myös siellä.

Hän nautti viileydestä. Tytär sen sijaan oli aina laittanut patterit päälle. Kun tytär oli lähtenyt kouluun, mies oli sulkenut patterit.

OIKEUS

Kaikki oli sekavaa, mies jolla on naisen sydän muisteli.

Tytär oli yläasteella. Ei ollut tapaamissopimusta. Mies oli koko ajan käytettävissä.

Aina voit tulla, hän sanoi tyttärelleen. Täällä on aina paikka sinulle.

Hän yritti hoitaa kaiken. Hän olisi halunnut etukäteen tietää, milloin tytär tulee ja milloin menee.

Minä tarvitsen selkeät, etukäteen laaditut sopimukset, hän kirjoitti lapsen äidille. Minulla on oikeus niihin.

Tässä ei ole kyse vain sinusta, minusta ja lapsesta, hän kirjoitti. Tässä on kyse myös Tomasista.

Tomasi oli miehen silloinen kumppani, hänen miesystävänsä.

Ei käy, lapsen äiti vastasi hänelle. Minä olen masentunut. En voi tehdä mitään sopimuksia.

Minä haluan sopimuksen, mies kirjoitti lapsensa äidille. Minäkin olen masentunut, mutta elämää pitää silti suunnitella. Minun ja Tomasin elämää. Tyttären elämää.

Kuule minua, lapsen äiti vastasi, juuri nyt en voi tehdä mitään sopimuksia. Sinun täytyy tehdä niin kuin minä sanon.

Mies luki naisen lähettämää viestiä lause lauseelta. Hän tunsi, miten veri pakkautui hänen ohimoilleen. Hän meni vuoteelleen makaamaan ja painoi tyynyä kasvojaan vasten.

Minulla on oikeus, hän sopersi omaan korvaansa.

ASUNTO

Äkkiä tyttären äiti oli asunnon ovella.

Hän liikkui hermostuneesti rappukäytävässä. Hän soitti ovikelloa. Hän työnsi kirjeen postiluukusta.

Mies makasi vuoteessaan. Hän ei liikahtanutkaan. Hän painoi kasvojaan tyynyä vasten.

Nyt tuli tekstiviesti. Nyt tuli sähköposti.

Mies avasi sen.

Sinun täytyy ymmärtää minua, viestissä luki. Sinun täytyy tehdä niin kuin minä pyydän.

"Leikki on ikuinen, hän selitti tyttärelleen.
Se on jatkunut aikojen alusta asti. Meidän sisällä
on peilisoluja, hän selitti. Ne ovat pienen pieniä
peilejä ihmisen sisällä. Ne sähköistyvät, kun
leikimme. Niitä on tosi paljon, ne kuvaavat koko
ajan sitä, mitä näemme. Ne kuulevat kaikki äänet,
aistivat liikkeet ja tuntevat tunteet. Solun sisällä on
peili, ja siinä näkyy toisen kuva. Se on ihmeellinen
leikki, kuin taika. Sinä voit olla minä, jos haluat.
Ja minä voin olla sinä."

Mies jolla on naisen sydän on herkkäpiirteinen
romaani vanhemmuudesta, identiteeteistä ja
niitä muovaavista rakenteista sekä siitä, miten
etuoikeutettuja lopulta ovat kaikki, jotka
saavat niitä pohtia.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50976-0